

באחת הפינות חיכה לנו שולחן ערוך, עמוס יינות. שידודים מלצרים הגישו לנו שיפודי קבאב לוחס. כל מה שהיצאת על הנסיעה שלך מישראל וחזרה לא היה מכסה את הבילוי שבילית בלילה הזה, גילה לי זרמי האמנותי לו.

בשבע בבוקר הייתי צריך להיות בתחנת הרכבת במונטה-קארלו, כדי להגיע בזמן למארטי. אבל תחת גלי היין כמעט ושכחתי את השעות. בארבע לפנות בוקר כבר הייתי שתי ועליו. איך אניע לרכבת? שאלתי פתאום.

אל תדאג, ידידי, ענה חברי-למישהו, אסיע אותך במכונית שלי. היה זה ה' בארון רודיה דה מרזיליק, עורך תוכניות ראשי בראדיו פאריס. הוא השתתף במיבצע סיאץ ונפצע שם. מאז הוא אינו יכול ללכת. ישראל. נרגעתי וחזרתי לשימחה הכללית. כאשר השחר כבר עלה בשמים, הודיעה ריקה שעליה ללכת. היא צריכה לשיר ב' מועדון קארונט באנטיב, בריביירה הצרפתי. תית. שוב נכנסנו למכונית וההגו.

קארונט הוא מועדון מסוואר להפליא. בפ' נים לא היה חשמל, רק אור נרות. ריקה ניגשה לבמה הקטנה והתחילה לשיר. ה' שאפניה של אותו לילה נתנה את אותותיה בגרונה. כלי און בקע ערוד נימנך. הגברים השתגעו, כי אין קול מגיד כמו קול אשה נמוך וצרוד. הם צעקו: אנקור! אנקור! הלחלה כזאת לא היתה עוד לריקה זרמי שם.

בשעה שש ורבע יצאנו לדרך. הבארון, ריקה, יוחנן ואני הצטופפנו לתוך מכונית המירוץ של הבארון. יוחנן ואני ישבנו מאחור. הבארון נהג. ריקה התיישבה לידו, ומיד נרדמה. ראשה נשמת שמאלה עד ש' נח על כתפו של הבארון. הייתי נשבע כי זהו המקור של הציור שראיתי באחד ה' מווימונים של אירופה — היפהפה הנר' דמת.

ראיתם את סרטי-המתח על הנוער הצר' פתי, אותה דהר בכמונית-מירוץ במהירות מטר' רפת? זה בדיוק מה שקרה לי איתו לילה. הבארון סס ממש. חשבתי שעוד שנייה ואנו נתהפך אל תוך הים. הגענו לתחנה בשלום, רבע שעה לפני זמן יציאתה של הרכבת. הלילה המופלא בא לקיצו.

ועידות

הפרופסורים הדייכנים

לאחר טכסי-פתיחה מפואר ורב רושם, נכנס הכנס המדעי ברחובות (העולם הזה 1195) למסלולו המשעמם. אולם ההרצאות על-שם וויקס היה ריק כמעט מאדם, מלבד חבורת סקרנים קטנים, מחצינת מורכבת מ' עתונאים, שהצטופפה בשורות הראשונות וקשטיה לדברי המרצים שליכנו בעיות מדעיות על רמה פוליטית.

חוש המזור. אי אפשר היה לדרוש מאנשי המדע, בניניהם נושאי פרס נובל, להתחסס ברצינות לקהל הדיוטות. רשימת מוזמני הכנס, כללה נוסף 35 פרופסורים ו36 דוקטורים, גם 47 איש ללא כל תואר מדעי, שני ראשי שבטים, נושא מדינה ו' ראש ממשלה, 12 שרים מהם אחד המוטל בספק, כומר, שני אנשי-צבא, חבר ש' עדיין לא נבחר סופית לקונגרס הפוליפוני, ומטד ישראל ששנו השתרבב באופן מוזר לרשימה השמית של המוזמנים. היחידים ש' התיחסו לכנס בכבוד ראש חמור וללא חוש המזור כלשהו היו שני הפרופסורים היסאניים, מינורי טאצ'י, מומחה לבעיות תכנון הילודה ואטס ש' האטאנאבה, מיקרו-ביולוג, שלא התמיצו אף הרצאה אחת. כשצולל גמר ההפסקה היה מוצא אותם באמצע אכילת כריך, היו מפסיקים את האכילה בטרם סיום הכריך, ממחרים לתפוס את מקומותיהם עוד לפני שיכנס המרצה. אם במשך שעות היום עדיין מצאו הנציגים מה לעשות, הרי הפך ענין הבילוי בערבים למיטרד. נציגי ארצות איריקה רובם צעירים בעלי דם סוער, היו נמלטים ממלון השרון מיד אחרי ארוחת-הערב, נוסעים לתל-אביב לבלות במועדוני-הילילה וחוזרים לאחר הצות או לתחרות, עם עלות השחר. בני אסיה המסויגים יותר, הם מסתפקים בפגישות החברתיות הרשמיות ומבלים שאר הזמן בשניה. רק לנציגים האירופאים לא היו בעיות בלוי: לרובם חוג רחב של ידידים ומכרים שהספיקו להכיר בכינוסים מדעיים קודמים.

• מר סאן-הויסה, שר החינוך של ויט' נאם, שרשימת המוזמנים הרשמית של הכנס מוסיפה 17 בסוגריים את ההערה בלתי-ברורה,

על חשבון השר

קהל נכבד! חברה, שבו על הארץ? כך פתח המנחה בני מהרשק, קצין-התח' בות של הפלמ"ח, את הערב לזכרו של יצחק שדה שהתמייס בתל-אביב. . . . משורר החצר נתן אלתרמן, שעובדת היותו בן 50 זכתה לפירסום רב, תיאר בנאומו באותו כנס, כיצד יטעה תלמיד ה' היסטוריה של הדור הבא ויכתוב שיצחק שדה היה חיצב ברמון או מפקד פלוגה בסיני; בלימודים יקבל אותו תלמיד לא מספיק, אמר המשורר, אילם בהיסטוריה מגיע לו טוב מאוד, כי יצחק שדה חי אתנו בסיני, במצפה רמון. . . פחות פאחיו היה ח"כ יגאל אלון, שהשתמש בעצרת זכרון זו כדי לעשות חשבון פרטי עם יריביו ובתיכם אלה שישבו באולם. העתונים כותבים, צעק אלון לתוך המיט' רופוף, כי יש בארץ מספיק מלפפונים ולכן צריכה להיפסק ההתיישבות. יש בארץ גם מספיק עתוננים. . . כשרק הזכיר אלון את המילה מלפפונים, הפנה הקהל את פניו בהממה והסתכל בנציץ, בו ישב השר משה דיין. דמו לא נהנה מע' העיב' דה שהוא לא יכול לענות, עזב את אולם קולנוע הוד המלא לאחר דקות מספר. . . מחוסר מקומות ישיבה מספיקים עמד רוב הקהל על רגליו. ביז אלה שלא מצאו מקום נראתה אהלה הלוי-אופיר שטענה: אני הולכת מפה. זה קטנדל שבני 16 ישבו בעצרת פלמייה ואנחנו נעמוד. . .

ישר מהאזכרה עצרו המארגנים למועדון חדרה, בו התקיימה מסיכה רעשנית לרגל נסיעתו של יגאל אלון לחו"ל. ליד הדלת עמד, עטור-זקן לבן, יעקב זרובבל, מלא כעס על ההזמנה וסיעו: זהו! כך חיים היום בארץ. כשלא נמצא הוד לקריאתו עזב זרובבל את מועדון מפלגתו ועמד ברגל הביתה. . . צויד אחר היה שר התחבורה יצחק בראהרו, שהלך אף הוא ברגל ולא השתמש במינית. . . שר הכריאות, ישראל ברזילי, נושא לא מכבר אשה, לא הוכיח בריאות ונפל ל' משכב, כשהוא מועיק רופא פרטי שאינו יודע למיט' . . . גם שר הדיאר בנימין מניץ הצטרף לרשימת השרים הבוחלים בשריט משרדם, כשנראה השביעי בירושלים שולח חבילה במונית ולא באמי צעות הדואר. . . שלושה ישראלים ש' באו לחוות בחגיגות העצמאות של קפריסין נתקבלו באי בכבוד מלכים. על במת המיור מים ישיב, מימין לשמאל, הארכיבישוף מאסאריוב, סגו הנושא האדום ריזי, מנהל התיאטרון הקאמרי יעקב אגמון, שחקן הבימה שלמה ברישביט ושרון קול ישראל עמוס אינגר. . . שלישיה ישראלית אחרת, מירכבת כילה משרי פנים לשטבר, הצטרפה השכוע למאפס נגד החצי ריי האיוונית. רייד יישר הימים הייכח, משה חיים שפירא, הצטרף לראגון הלוחם בשוני שיטת הבחירת, הבעי שר התנים הראשי, יצחק גרינבוים דעה חריפה מאד נגד ההינזיית העיונית (ריה במדינה). לדעה זו האטרת שר הפנים לשי ציר, ישראל ברייהודה, שטען ש' בוע כי, המיטה המוצעת סימדת בסתירה מוחלטת למחיתה של ישראל, וכי יציבור רנו לא נתן עדיין, כנראה, את דעתו על הסכיה המיועדת משיטת הבחירות האזור ריות. . . על סכנה אחרת נתן את דעתו

ציור של דליה לביא (בגיל 6)*

כאשר נשאלה השבוע חיה לוינ' של שחננית הקולנוע דליה לב' התבטא יחסה של דליה הקטנה עליו דיברה בספורת בהעולם ו' אה מאלבימה צורר ציורים שצי בגיל שש. המכנה המשותף לכו ישר בין האדמה לבין השמ' תמונה.

דירה ברומא השבוע, שעות מעטות לנ' תה על מנזם, אולימפינ' ווייס, כדרכה להכתיר; כת המים של ישראל, ש' וזה שפיר את הדו"ח ר' רשמיה האיטלקיים:

רומא דה הכללני מפלגה טית והמפ' פיבליקאית יש בה כי בה אמריק, פעם אני את עצמי שוב בכוח הולבור. ואחירה של עצלות אופפת את ה' אני אוהבת כל רגע של שהות' ההסרטה מתקדמת יפה, ואני כב משאומתן כאן על עוד שני סר' כמיובן לוקחת בחשבון שאצטרך הוליבדו כמעט בלי הודעה מראש אין מה להגיד; זה באמת נותן גשה של עושר — לשלם שכרדי שני בתים, בשתי ארצות שונות. אני מוצאת שהשחקנים האיטלקי' מיקצועיים ביותר. הם פשוט אינ' סים לעבודתם באיתה רצינות בה' שחקנים באמריקה. סהרה להם הניפלאה הסובבת אותך בחוליב' אהבה למילה, מישחקי. יש לנ' ישראל — ובלעדיה אמן אמיתי ב' לחיות. כאן לא איכפת להם ב' מונטי נובח. אני חייבת לה' אני אוהבת את הצורה בה מסתב הגבריים, כשאני עוברת כרחוב. נו' את ההרגשה שאני כל כולי א' טוב לחוש שאת נערצת, אבל אני מאוד מאוד שיכבדו אותי בשל לכן שמחתי הגדולה ביותר היא כ' במאי נותן לי מחמאה על עבודתי גם לוח'הומנים הנהוג באיטליה גמרי עבורי. באמריקה מתחילים בשעות המוקדמות של הבוקר, ומי סקה של שעה לארוחת-הצהרים, ע' היום. כמו בצרפת, מתחילים ב' בשעה 12, ועובדים עד השד יו' שעה. לפעמים אני חוזרת הביתה הצות.

אני זדקא מעדיפה לקום מוקדם כל היום ולשוב הביתה בשש. א' אתה ברומא, עשה כפי שעושים — וזה לא איכפת לי! מעווי לא הייתי בעיר בה נער כך הרבה נשפים ומסיבות חברתי' כאן. זה מוצא תן בעיני, כיוון ש' הבת מסיבות, ריקודים, צחוק והנ' רות שלעתיים קרובות אני מעדיפה אר בבית, לבדי. מונטי נובח — זאת אומרת ע' הגיעה. אני עורכת כאן מסיבה, הל' המראה את השמש נוגעת בב'

עורך הבוקר, גבריאל ציפורני. במי סיבה שערך מאיר ויסגל למשתפי הכנס ברחובות, העיר ציפורני, אחרי שמיעת תי' פופה מעורר ההתפעלות של רותי גרינ' מן: זהו זה, דופקים את השחורים!

על חשבון הכארון

בעוד שברוך דינר, יצרן הם היו עשי' רה, נאלץ לאיים שלא יציג את סרטו היש' ראלי בארץ, בגלל עול המסים הכבד, זכו יצרני אקסדוס, בזכותו של מאיר ויסגל, שהוא גם אביו של אחד משחקני הסרט, להלחאה ממשלתית בסך 50 אלף לירות ל' עשר שנים. . . הועדיה האפרו-אסיאתית הפכה כמה אנשים לטרודים ביותר — ובתוכם את אבלי כספי, מלחהו של ראש ממשלת ניפאל, ב. פ. קויראלה. כש הצעה אבי לצרף את אשתו לאחת הנסיעות, הוי ביל קויראלה את הרכב שלי עם כל האפי' נועים המלחים לבית המלחה, עלה למעלה וחיכה עד שהגבי כספי חסיים את הכ' ניתיה לדרך. . . את דעתו על השחר' נות סיכם בשתמון העתונאים אחד מעורכי הג'רוטלס פוסט, שריה שפירא, שכתב כי יש עתונאים הסבורים שעתון הוא אוסף של רומנים מרטיטילב בהמשכים קצרים או בלי המשכים בכלל. . . בנושא מא' חיק עסק העתונאי ובמאי הראדיו מיכאל אהרה, שטען כי לישראל אין הומור לאומי ועליה להסתפק בהומור הפרטי של אפרים קישון ודן בן-אמון. הואיל ולא קל לשנים להצחק מדינה כשלנו, התחיל קישון להתעקק קישון ובן-אמון — לגנוב מבד' אהוק. בשני צדדיים למרוד באנגלים. הכמי מור. . . של מקורות אחרים דיבר הרב ישעיהו פרידמן, איש החוגים הדתיים הקיצוניים של ירושלים, אשר טען כי לא היינו צריכים למרוד באנגלים. הכמי הה לגאולה העבירה גם אותנו על דעתנו ושכחנו שעלינו לשוב למקורות. . . כיצד משיגים מקורות מימון? על שאלה זו מנסים להשיב תושבי אילת במחירה גדולה שה' עומדים לטרוד לרביד הכארון רומ' שידד ומאיר שרובר, מיליונר ממוי' סואלה. אנו מקחים שיאלת היחפך למר' שבה של הבארון. מה יש? פתח-קמחה הת' פתחה לא רע, אמר אילתי אחד. . .

פסוקי השבוע
ראש ממשלת ניפאל ב. פ. קויראלה: למרות שגולדתי הינדו, אני לא דתי. אבל הינדו כמוהו כיהודי. אפילו אם אינך מאמין בדת, אתה נשאר מה שגולדת.
ד"ר ישראל בן-זוהב, מהאגודה למען גרייבדק: תורת משה היא הסחרה הטובה ביותר של עם ישראל.
ד"ר ישראל אלדר-שייב: ירושלים איננה שלנו, אלהים אינו אלהינו, הדבר אינו דברינו כי אם דבר סתם. אין ישראלי בעיר העתיקה, אך יש כבר ישראלים בכל בירות-אפריקה החדשות.
בן-ציון גולדברג, סופר, טאג: יהודי אמריקה מפסידים בשבוע אחד בקלפים יותר ממה שהם תורמים בשנה שלמה לישראל.
ח"כ יגאל אלון: הנוער של היום חושב רק על ההוה, לאן ילך, מה יאכל, איפה ישב — ולא אירט הלאה.
שר החקלאות משה דיין: לנוער של היום אין הורמונים.
המשורר אורי צבי גרינברג, בפרק קינה על אובדן ירושלים העתיקה ואדישותם של מנהיגי ישראל לאובדן זה: אילו עלו אלו על הר הבית, ודאי היו קובעים שם שלט: מקום קדוש למוטלמים.